

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Sancti Agobardi Archiepiscopi Lvgdvnensis Opera

Sancti Agobardi Archiepiscopi Lvgdvnensis Opervm ...

Agobardus <Lugdunensis>

Parisiis, 1666

Ad Sororem. Epist. II.

urn:nbn:de:hbz:466:1-14657

cognituros utrum catholica fides rectè crederetur, ne fraus hæretica pullularet. Quibus illis in tantum erat commissa cura, ut si Ecclesia Lucdunensis viduaretur proprio patrono, ipsi in cunctis adessent rectores, & consolatores, quousque Ecclesia à Domino dignissimo illustraretur pastore. Nos similiter posteris illorum hanc potestatem tradidimus. Insuper jussimus fieri decreta priscorum Regum Franciæ, ut quemadmodum ipsi statuerunt monimenta emendi & augendi locum in omnibus rebus, quas ad præsens habere videntur, vel in futuro, Deo auxiliante, acquirere poterunt, sine ulla querimonia per secula possideant.

AD SOROREM.

EPIST. II.

CARISSIMÆ ac suspicientissimæ in Christo sanctæ sorori Leidradus licet indignus Lucdunensis Ecclesiæ Episcopus in Domino Iesu Christo sempiternam salutem. Cognoscere dignetur prudentia almitatis tuæ nos juxta donum donantis Dei viribus corporis aliquantisper prævalere; & secundum quod, si incerta salus propter suspectos casus vitæ hujus habet, de salute nostra gratias Deo debere. Deinde secundum vires animi memores nos esse in orationibus nostris pro salute vestra temporali & æterna. Vos quoque, si bene valetis, & in orationibus vestris, juxta quod de vobis confidimus, memores nostri estis, immensas Deo re-

120 LEIDRADI ARCHIEPISCOPI
ferimus gratias, eò quòd secundùm quod de-
sideramus esse vos constat. Novi autem ani-
mum vestrum nuper vehementi dolore percul-
sum, post mortem filij, postea fratris. Et uti-
que tanti solatij privatio nullo modo nos potest
sine gravi dolore affici; quoniam de quorum vi-
ta gaudemus, consequenter de eorum morte
dolemus; & tantò majore tristitia cor nostrum
premit cujuscunque mors, quanto majore læ-
titia sublevabat vita. Neque enim jura natura
penitus extinguere possumus, ne doleamus; sed
forsitan consilio meliore lenire, ut toleremus;
ne fortè contingat ut dum amoris sequax ani-
mus pro proximo dolet, ut blandus judiciis di-
vinis efficiatur infensus. Multa enim discreto-
ne opus est, ut in hujusmodi damnis inter Deum
judicantem & proximum morientem æquiritatis
tenorem non relinquamus; quatenus & justissi-
mo judici ingrati non existamus, & mortuo
proximo compassionis dolorem juxta mensuram
exhibeamus. Audiendum omnino est consilium
beati Pauli Apostoli dicentis: *Nolo autem vos*
fratres contristari de dormientibus, id est, mo-
rientibus, sicut & ceteri qui spem non habent re-
surrectionis. Aliud est enim infidelem infideli-
ter flere mortuum, quasi ex toto perditum,
quem non speret esse victurum; aliud est fidelem
fideliter mortuum interim condolere, quem non
dubitatur esse resurrecturum. Et quanquam, ut su-
perius dictum est, fieri non possit ut ejus nobis
non sit mors amara, cujus dulcis est vita, & hinc
sit luctus humani & affectuosi cordis, quasi
vulnus, aut ulcus; rectè tamen huic sanando
adhibentur officiosæ consolationes. est enim

1. Thess. 4.

quod sanetur. & quanto est animorum melior, tanto in eo citius faciliusque sanetur. Cum igitur de carissimorum mortibus, maximè quorum sunt humanæ societati officia necessaria, nunc mitius, nunc asperius affligatur vita mortalium; tamè eis quos diligimus iustius congratulamur, cum moriuntur, quàm toleramus, cum à fide vel bonis moribus labuntur. *Quia tentatio est vita humana super terram.* Iob. 7. *Et: Va mundo ab scandalis.* Matth. 18. Et cum mors eorum nos contristat, ipsa iterum consoletur; quia caruerunt malis, quibus in hac vita boni homines vel conteruntur, vel depravantur, vel in utroque periclitantur. Crede quia, ut mihi videtur, ex altera parte omni morienti congratulandum est; ne fortè si vixisset, pejor obiisset. Sed quia id hominibus suaderi non potest, illud subtiliter considerandum est, quòd cum omnes mortales & morituri nascamur, alij moriuntur in utero matrum, alij mox in hanc lucem effusi; & deinceps non invenitur qui numeretur dies aut annus, in quo non mors occurrens intercipiat vitam ejus qui adhuc vivere vellet, seque vivere putaret. Cum hæc igitur ita sint, diligenti consideratione mutatur, quotidianas Deo debemus grates exsolvere, quia dedit quòd viximus, quandiu viximus, non dolere de hoc quòd morimur, ultra quod nunquam accepimus ut viveremus. *Quis, rogo, non moritur?* Si Salvator, dator salutis & vitæ, mortuus est; quis tam stultus est ut semper velit vivere, dum novit pro nobis mortem gustasse? Vita nascimur æquales, coæqualiter morimur omnes. Diversa est merces post mortem, mors tamen omnibus una. Ploramus & gemi-

imus, sed prodesse ad invicem non valemus. Luctus adest oculis, & nullus fructus operis: quia non revelatur, cum plangimus. Surda & dura est mors, nec audit, nec condolet. Nulla potestas auxiliari sibi potest. Figulus ille qui omnes de una terra plasmavit, novit quale & quando vas frangat. Nullum tamen illi perit: quia qui fecit de pulvere, de pulvere reficiet. Ad iussionem omnipotentis nemo potest esse rebellis. Qui adhuc vivit, consideret unde possit prodesse mortuo. Quia & qui mortuus est, non eget infructuoso luctu, sed fructuoso suffragio. Iam sufficiat præterita damna plorasse. Demus operam, futuram nobis mortem levigare. Quod vitari non potest, non valde timendum est. Ea verò timenda sunt mala, quæ & viventes vitare possumus, & post mortem sunt mala. Nam mors, quæ in se mala est, malis propterea mala est, quia per eam ad pejora transeunt: bonis verò bona est, quia per eam ad meliora transeunt. Nemo sibi vivit, & nemo sibi moritur. Si vivimus, Domino vivimus: si morimur, Domino morimur. Christus mortuus est, & surrexit, ut & mortuorum & vivorum domine- tur. Ergo cogitatione, locutione, operatione ea studeamus, per quæ illi placeamus, cuius potestas est malè viventes damnare, & bene morientes glorificare; quique tribuit malè viventibus, per emendationem bene mori; nunquam tribuit bene morientibus, malè vivere,

